

resulteret i en Ændring af Aldersrentelovforslaget, og siden dette Lovforslag blev vedtaget, har der som bekendt ingen Ændringer fundet Sted af Loven. Hvis det ærede Medlem vilde gøre noget godt for de gamle, skulde han i Stedet for atter og atter at tale om den daarlige Lov og stadig søge at gøre de gamle utilfredse med Loven, fremhæve den vederlagsfrie Understøttelse, som Samfundet her yder de gamle, og søge at gøre dem mere og mere tilfredse med denne Understøttelse, som under de Forhold, hvorunder vi lever, maa siges at være et meget rundeligt Beløb. I den Henseende kunde det ærede Medlem gøre en hel Del godt for de gamle. Det skulde det ærede Medlem hellere gøre i Stedet for stadig baade her i Salen og ude i Landet at tale om, at de gamle har det for daarligt.

Det ærede Medlem sammenlignede Aldersrentelovens Vedtagelse med en Studehandel. Jeg kan ikke erkende, at de to Ting har noget med hinanden at gøre, saa jeg finder, at denne Bemærkning er ganske ved Siden af.

Jeg vil endelig gerne gøre en enkelt Bemærkning om Brændselshjælpen som foreslaas sat op til henimod det dobbelte af, hvad man har ydet her i København tidligere. Jeg vil atter heroverfor gøre opmærksom paa, at vi ikke længere lever under Højkonjunkturerne og ikke kan blive staaende ved det samme som den Gang. Alt i alt mener jeg, at der ikke for Tiden er nogen som helst Grund til Ændring i Aldersrenteloven. Det fremsatte Lovforslag maa behandles efter sin Hensigt, og jeg mener, at det kun er fremsat i agitatorisk Hensigt. Hvis Forslagsstillerne virkelig vilde gøre noget godt for de gamle, vilde de ikke have stillet det op, som den højtærede Minister for nogle Aar siden foreslog — vi har siden den Tid haft en Nedgangsperiode —, og endda med en ganske betydelig Forhøjelse af Taksterne, idet man kun har taget de højeste Satser og dertil ogsaa lagt Brændselshjælpen. Jeg kan ikke tilsi mit Partis Støtte til Fremme af Lovforslaget, fordi jeg mener, at Tiden ikke er inde til en Revision af Aldersrenteloven; de økonomiske Forhold her i Landet er saadanne, at det vilde være uforsvarligt at gennemføre et Lovforslag som det foreliggende. Jeg tror, at det ærede Medlem, hvis han spurgte Kommunerne, vilde faa at vide, at de ikke er enige med ham i at ønske Lovforslaget gennemført.

Vesterager: Da vi fra de Konservatives Side gik med til Aldersrenteloven,

var det med store økonomiske Betæneligheder; baade Stat og Kommune saadhardt i det, og vi skulde gerne naa frem til sunde økonomiske Forhold i vort offentlige Liv. Vi gik med til den og strakte os saa langt, som vi gjorde, for at komme bort fra det uheldige i den gamle Aldersunderstøttelseslov; vi mente, at Samfundet kunde bære de Byrder, som Loven førte med sig, og vi var ogsaa tilfredse med Princippet i Loven og den Fordeling af Byrderne mellem Stat og Kommune, som derefter blev foretaget. Socialdemokraterne vilde den Gang ikke stemme imod Loven. Det er værd at lægge Mærke til, at den Gang faldt der slet ikke disse skarpe og bitre Udtalelser, der senere er fremkommet, da lod man, som om man var interesseret i den sociale Lovgivning og i en Ændring af den Maade, hvorpaa Aldersforsørgelsen ordnedes. De lod da os trække Lovforslaget igennem og saa til med korslagte Arme. Men det har altid efter min Opfattelse været saaledes i det parlamentariske Liv, at det at undlade at stemme ligger nærmere ved at stemme for end imod; og hvis man virkelig, som man har sagt paa Møder, mente, at det var en inhuman Lov, burde man have sagt det den Gang; saa vilde hele Sagen maaske være kommet til at ligge lidt anderledes nu; jeg i alt Fald vilde have været tilbøjelig til at prøve paa at gaa over til et andet Grundlag, et andet System for Aldersforsørgelsen. Jeg havde ikke Indtrykket af, at Oppositionen fandt, at Loven var inhuman eller i nogen Maade af en saadan Beskaffenhed, at det nærmest var en Utilbørlighed at stemme for den, det er først senere, disse stærke Udtalelser er fremkommet, og det beklager jeg. For det er meget kedeligt først at have det Indtryk, at man egentlig paa en vis Maade ønskede at faa Loven vedtaget, og bagefter at se, at man rejser en saa voldsom Agitation imod den.

I Øjeblikket er de økonomiske Forhold saa langt fra bedre, at jeg mener, det er ganske umuligt i saa høj Grad at forøge Udgifterne til Aldersrenteloven. Skal der være Tale om nogen Ændring paa dette Omraade, maa vi gaa over til et helt andet System. Det har altid været min Opfattelse, at Aldersrenteloven er en Pensionslov, det er et Tilskud til de gamle, som de faar ganske vederlagsfrit fra Samfundet, og de Millioner, der er stillet til Raadighed, er saa stor en Sum, at vi ikke kan blive ved at arbejde den opefter under de nuværende økonomiske Forhold. Skal det være en virkelig Pensionslov til alle